

Mis secka

napsala Jara Kenner

ilustrovala Karolína Shipstead

Místečka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ pointa

Jana Renner
Místečka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Místečka

napsala Jana Renner
ilustrovala Karolína Shipstead

Knihu *Místečka* věnuji všem vnímavým lidem, kteří dokáží ocenit i zdánlivé maličkosti všedních dnů.

Všem, kteří na vlastní kůži zažili, že správně vidíme pouze srdcem. A že to, co je v životě nejdůležitější, bývá očím neviditelné a prstům nedotknutelné.

Příběhy z této knihy věnuji všem, kdo hledají – s přáním, ať najdete alespoň jedno své vlastní místečko, kde vám bude dobře za všech okolností.

Především věnuji knihu ***Místečka*** svým dětem, tedy vám, **Martínku, Michaelko a Magdalenko**.

A také vašemu tatínkovi. A našemu Mazlíkovi.

Bez vás pěti by byl můj svět bez barev a všechna moje místečka prázdná a pustá...

Místečka

Copyright © 2023, text Jana Renner, ilustrace Karolína Shipstead

ISBN tištěné verze 978-80-7650-925-2

ISBN e-knihy 978-80-7691-102-4 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

Misťečka

napsala Jana Renner
ilustrovala Karolína Shipstead

Prolog

Všimli jste si už, že to, co denně potkáváme, co míváme a co máme nadosah, často vůbec neznáme?

Že to běžné a každodenní je pro většinu lidí neviditelné a zůstává bez povšimnutí?

Kolik najdete lidí, kteří neznají bezprostřední okolí svého domova?

Kolik je těch, kdo celý život žijí v jednom městě, ale neznají jeho památky, nebo dokonce nemají ani potuchy, jakými skvosty se jejich město pyšní?

Kolik znáte lidí, kteří procestovali celý svět, ale svou rodnou zemi odsouvají na “až někdy”?

A tak to bývá i s proměnlivostí života kolem nás.

Než se nadějeme a rozkoukáme, jaro se překulí v horké léto, to pak podzim obleče do pestrých šatů a než se nadějeme, už nám mrznou nosy...

Motto

„Někteří věří, že jen velká síla dokáže zabránit zlu. Přišel jsem však na něco jiného. Přišel jsem na to, že malé každodenní skutky (obyčejných lidí) jsou tím, co drží temnotu v odstupu. Malé skutky z laskavosti a lásky.“

Gandalf

„Jestli je člověk dobrého ducha, vyzařují z něj dobré myšlenky jako sluneční paprsky všude kolem něj.“

Roald Dahl

„O tom, jací jsme doopravdy, mnohem více než naše schopnosti vypovídá to, co si sami zvolíme.“

Albus Brumbál

Všechny cesty vedou domů

Hubert natahoval uši, co mu síly stačily. Krajina byla ztichlá a leskla se stříbřitou bělostí čerstvě napadaného sněhu.

Nenarodit se Hubert zrovna jako zajíc, měl by určitě radost.
Vždyť v čerstvém prašanu se dá zažít taková legrace!

Válet se v něm, dělat andělíčky, vyhazovat ho plnými hrstmi do vzduchu a pak ho chytat do pusy. Tak rád by to někdy doopravdy zažil...!

Jenže Hubert je zajíc, který svými tlapkami sněh vyhazovat neumí.

Hubert dokonce ze sněhu nemá ani trochu radost! Jsou na něm totiž vidět jeho stopy. A ty ho mohou prozradit. Na sněhu je vidět dokonce Hubert sám...!

Dokud byl Hubert titěrné zaječí mládětko, bylo všechno jednodušší. Mohl se schovat k mamince do teplíčka doupěte, zavrtal se do jejího kožíšku a spokojeně spal a spal a spal... Hlavně v zimě, to se spí nejlépe – a nejen zajícům.

Na sněhu sice byl vidět, ale leckdo si ho spletl se šmouhou, nebo si ho ostatní nevšimli vůbec. Tak býval malinkatý...

Ale teď, když už je z něj dospělý zajíc, nikdo ho nepřehlédne. Ani liška, která se tu může každou chvíli ukázat! A ze vzduchu Huberta na sněhu snadno zahlédne sova nebo orel. Dokonce i před lidmi se musí mít Hubert na pozoru.

Na sněhu je Hubert, zajíc obecný, který žije v lese, snadným terčem myslivců.

A ti v zimě v lese jsou, ačkoli to Hubert vůbec nechápe.

Liška, orel, sova, nebo dokonce vlk jsou zvířata jako on a mají hlad.

Tomu Hubert rozumí. Hlad on mívá často, zejména teď v zimě, kdy je všechna zelená travička schovaná pod sněhem.

Ale myslivec? To je člověk a tomu je nejlépe v teple!

Hubert si dobře všiml, že s příchodem zimy se dny zkracují a noci prodlužují, a z lidských nor svítí do tmy zářivé čtverce oken. Za nimi je určitě teplo, jaké bývalo v doupátku u maminky.

A tam, v norách lidských, je člověku v zimě nejlépe...

Myslivci jsou ovšem výjimka, která potvrzuje toto pravidlo. Myslivcům je dobře v lese, ať se děje, co se děje, i když je zima a mráz.

Myslivcům je lépe se vyhnout. Žijí s nimi psi a ti umí běhat hrozitánsky rychle. To má pak každý zajíc co dělat, aby ho nějaký myslivcův pes nezadával!

Hubert bloudí lesem a má strach...

Maminka a všichni jeho sourozenci se rozutekli a Hubert je teď sám. Tak rád by zase někam patřil...!

Strach, zima a hlad jen zesilují jeho trápení a břicho mu zpívá smutnou písničku. Není zajíc dobře samotnému... To už Hubert dávno ví.

